

a ameixia casofóniqa

n.º 4 175 Ptas.

o fanssine de oxi-dente

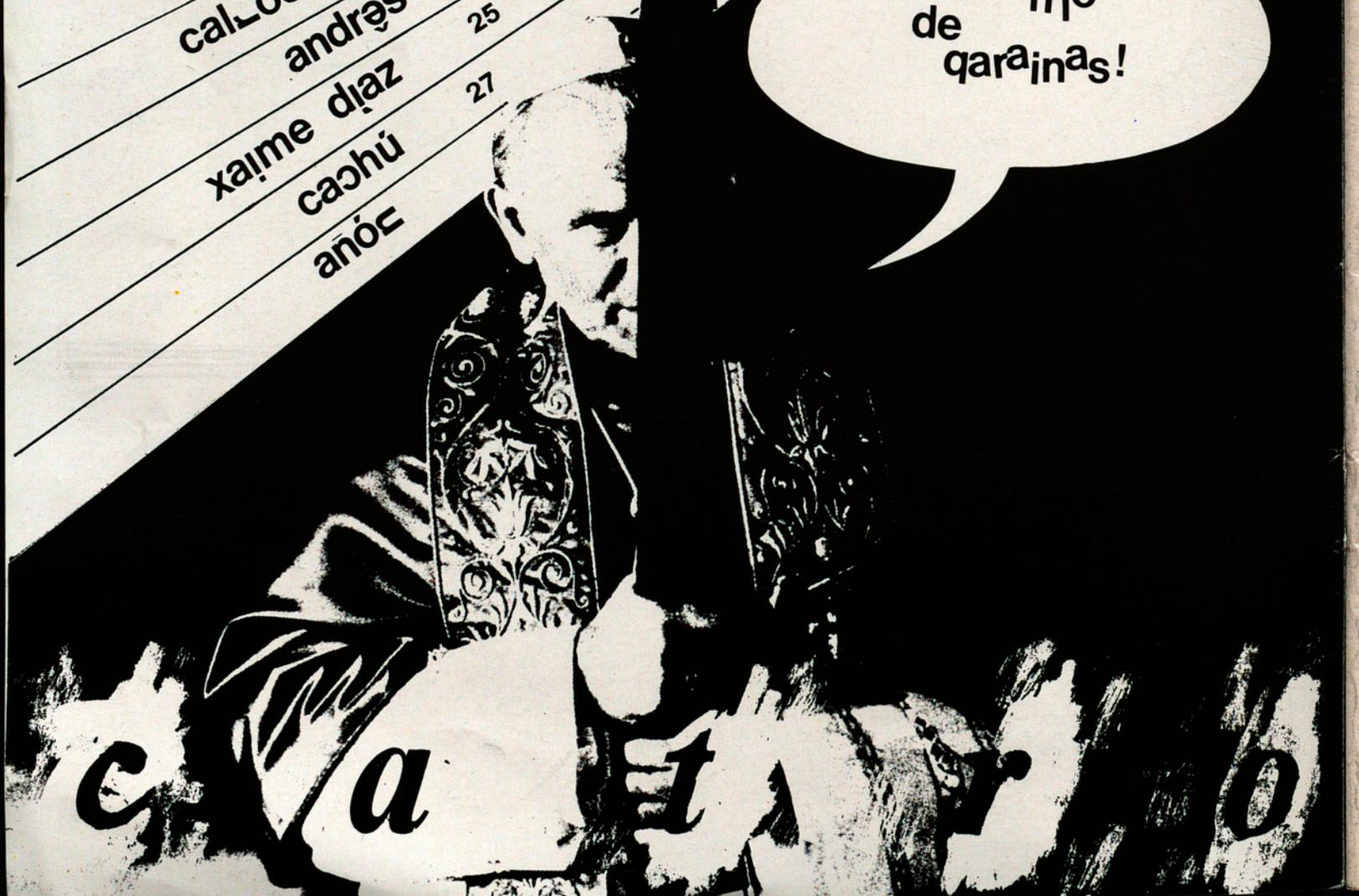
1977

S U M A R I O

cashú	
va-lela-felleiro	2
padc	7
luis parairo	10
bryne echenyque	11
xaqcin warin	14
faual	15
ki-ye vilal-a	18
cal-ossilva	19
andres	21
xaime diaz	25
cashú	27
anoc	

o caso da cofre
xeroglificos
cousas
a outra imaxe de voltaire
as estrelas mais cerca
retorno a nolia
nova york e noso
400 garnizeiros
la ragazza dil elevatore

fai un
de frio
qarainas!

c a t a r o

a ameixa cacofónica editorial

divina inspiración

Axencia XEFE.-

Estos días levántase a veda para a recollida da Ameixa, esperándose acuda a súa recolección grande cantidade de mariscadores e amantes en xeral da boa mesa (de todo tipo) co cal é posible que en poucos días a súa existencia diminúa grandemente, traendo esto consigo unha espectacular alza do precio do citado mariscofanssine.

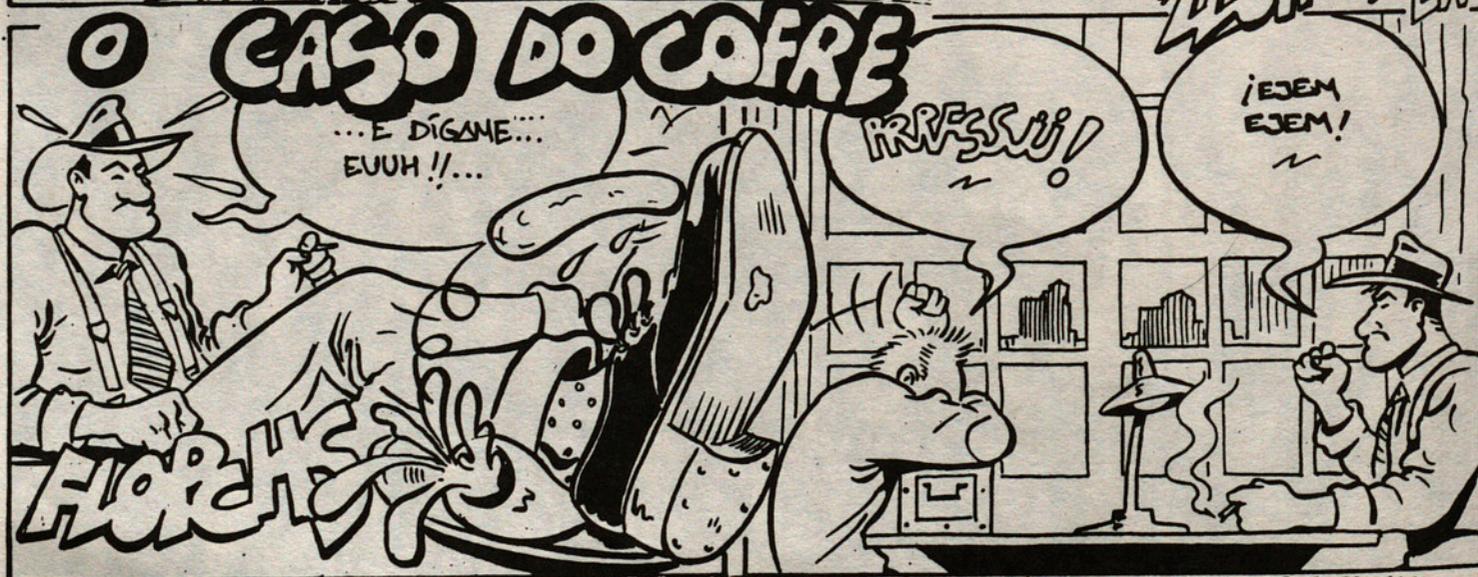
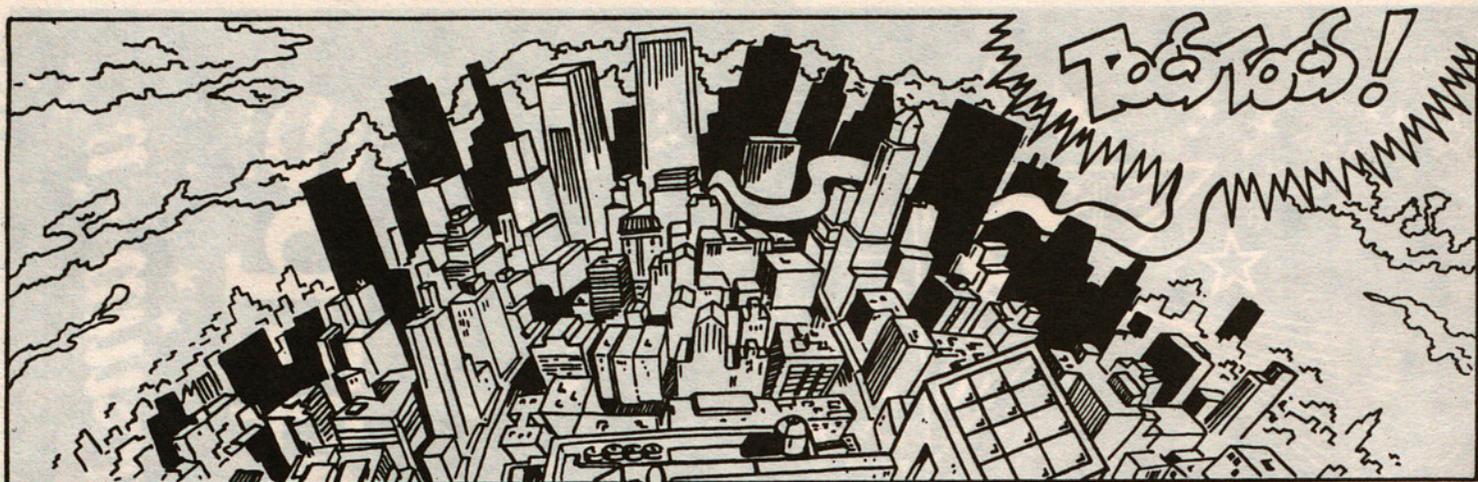
Na Ameixa esperamos que esta noticia nón caia en saco rachado e consiga que unha cantidade inxente de fanssinerosos, nos manden os seus traballos, ben sexan historietas, ilustracións, narracións, poemas fotos ou o que lle cadre.

Coidamos que si eres un artista avispado te des conta do contrato millonario que che imos a ofrecer, ademais claro está de unha grande fama internacional, xa que nos chegamos ate donde a tua imaxinación non pode chegar; así é de problemática esta, ate o punto de que os famosos conflitos das Malvinas, o Irano-Iraquí, o xudeo-Palentino e o Libio-Americano, entre outros, teñen ou tiveron o seu fin último en obter en exclusiva para as súas respectivas zoas de influencia a distribución da nosa revista fanssine. Así que seguindo con ambiente bélico, tamén esperamos que provocada por nós, se desate unha loita sen cuartel para poder publicar eiquí, na ilustre AMEIXA CACOFONICA.

Sin máis, e lanzando dende eiquí o primeiro misil, esperamos para o próximo número o voso bombardeo.

- Á coordinación estiveron Xán Ramón e Xavier Graña
- A maquetación estivo dirixida e realizada por Alberto V. Perreiro e Xaime Díaz.
- Tamén colaboraron "Gacheto" Traba e Mercedes Andrade Costa.

BASADO NO RELATO DE A. ALLAIS "LES TEMPLIERS"

SI, COMO NON... PRO... COMO CO- NO SE CHAMABA!!

... ALGO ASI COMO... ¡SCHWARTZBACH!

NIEK

BAM

ON... ONDE É QUE ESTO- MOS...?

...E SCHWARTZBACH DIXE... SCHWARTZBACH?... OU COMO DI- NOS SE CHAMABA?!

...A SUA CAIXINHA M. FOU. PODEME DIZER O QUE GARDA NELA?!

COMO NON! MMM... SCH... SCHWAR...

SCHWARTZBACHER!!!

AGORA ME LEMBRO!!

BAM

POIS ESTAMOS NA ILA DE RODAS!!

MI OULA! UNHA LUZ! IMOS ALO!!

!! NON DIEU!!

DO CASTELO SOR- TIAN ESTRANOS CAN- TICOS VARONILES...

POR AQUI! HAI UNHA PORTIÑA ABERTA.

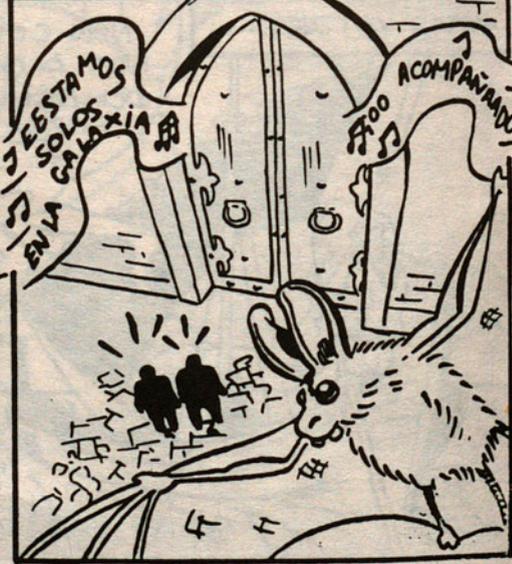
QUIÑES DE DONDE VENIMOS

ONDE ESTARAS A COCINA?

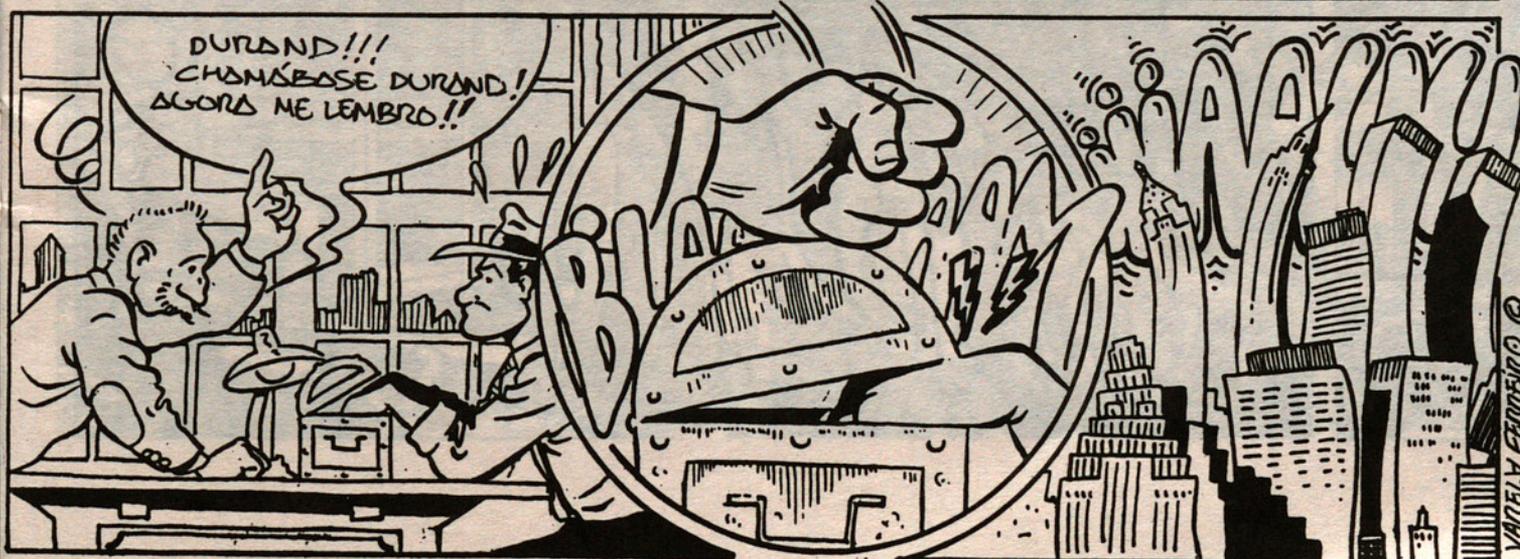
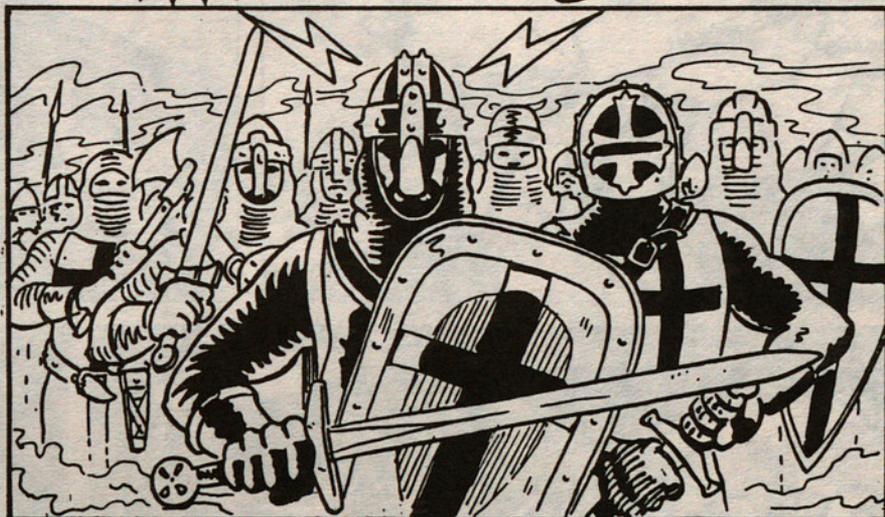
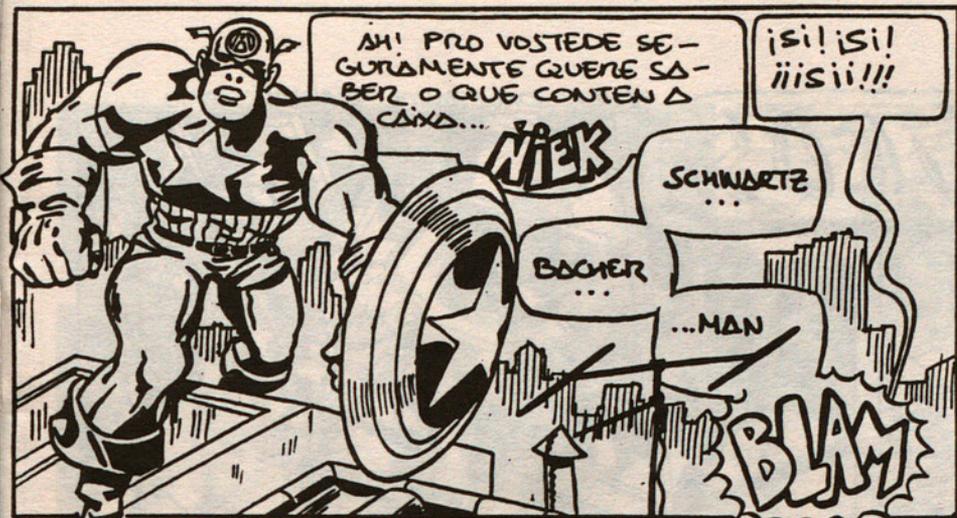
DÓNDE

VAMOS

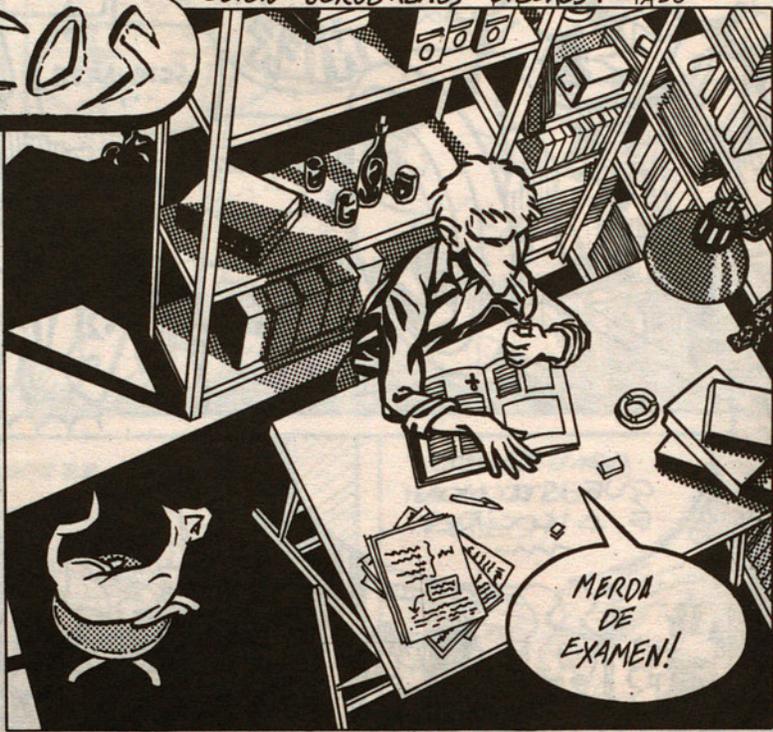

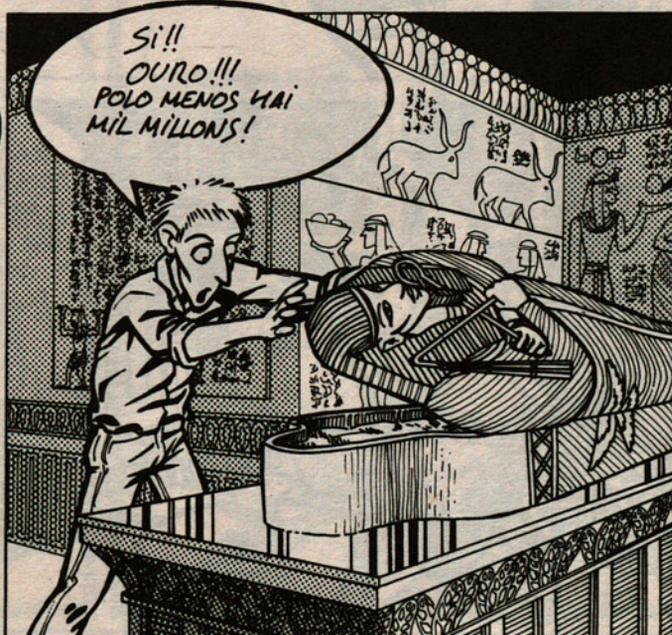
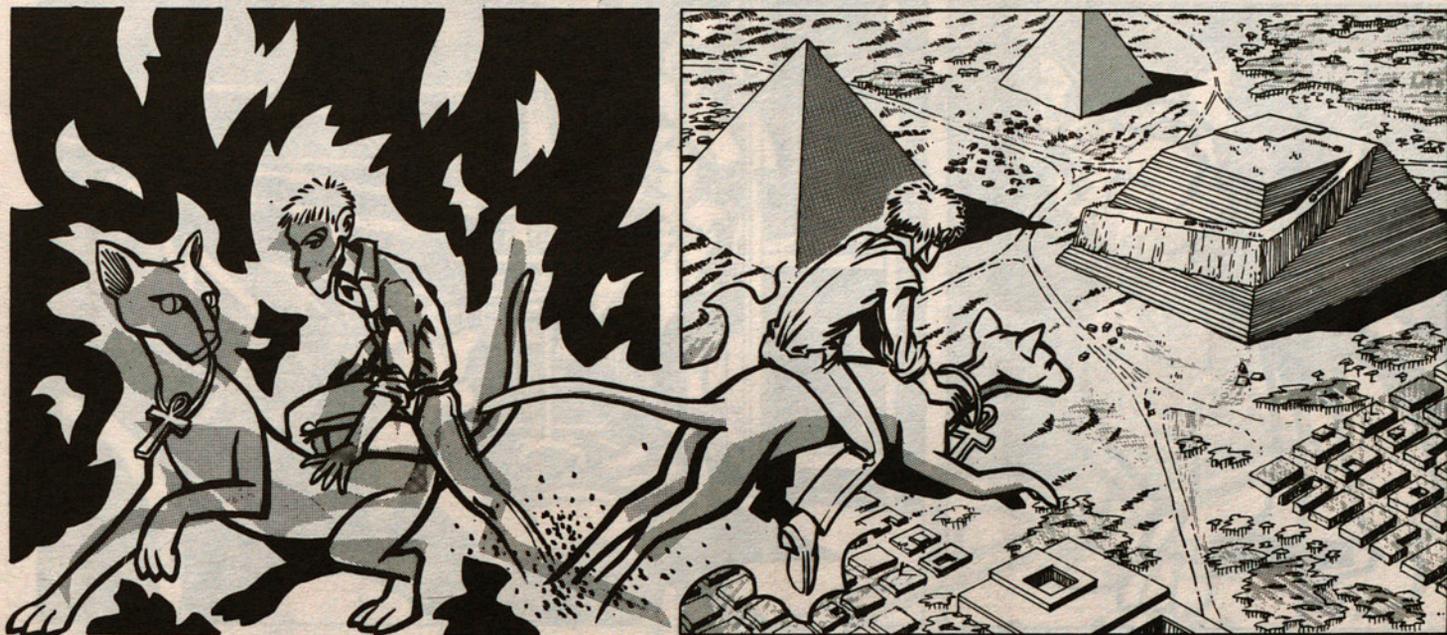
ESTAMOS SOLOS GALAXIA EN LA

FOO ACOMPANADOS

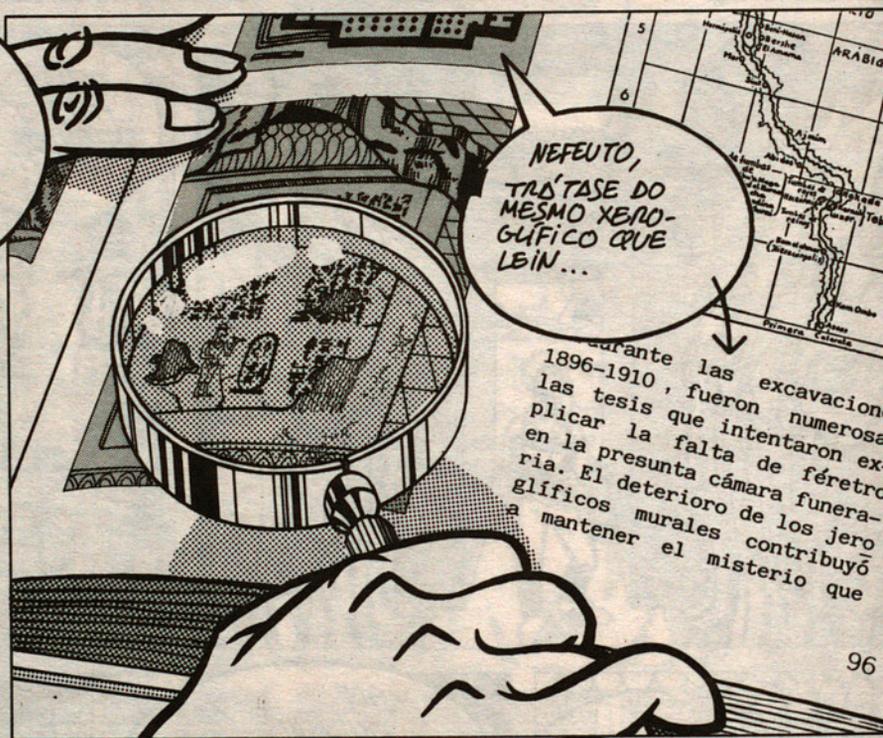
XENOGLIFICOS

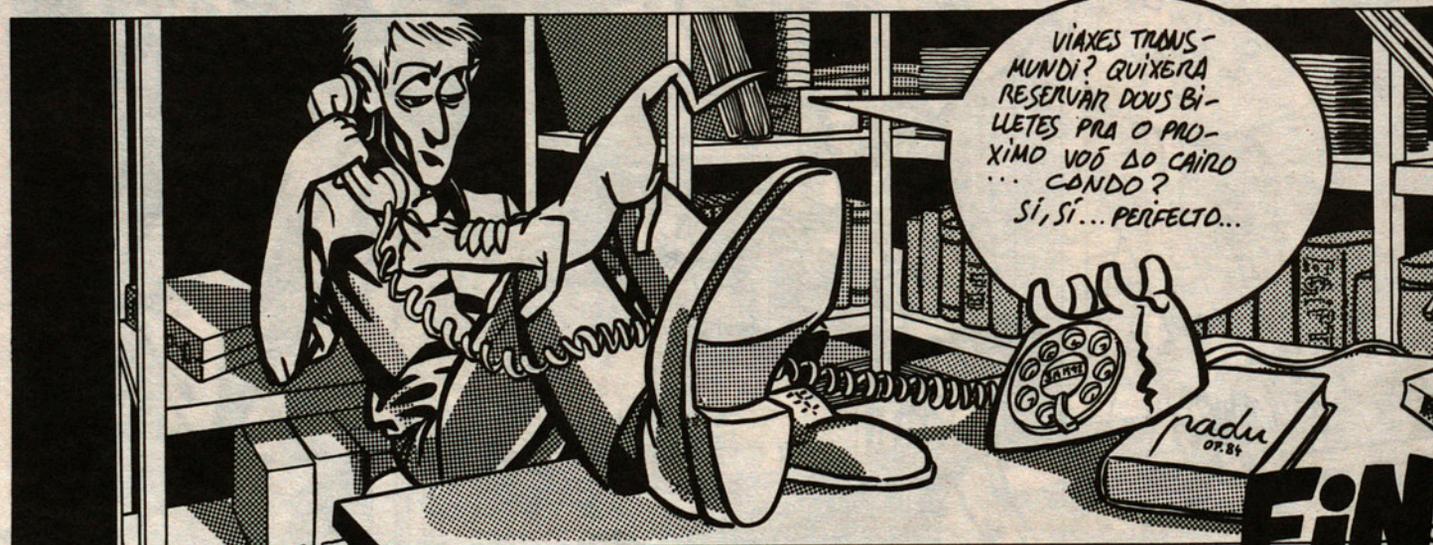
ESTABA POR
AQUI O TEMPLO
DE DBU-BELSIM.
É SEGURO...
AQUI!!
~

NEFEUTO,
TRÁ-TASE DO
MESMO XERO-
GLÍFICO QUE
LEIN...

durante las excavaciones
1896-1910, fueron numerosas
las tesis que intentaron ex-
plicar la falta de féretro
en la presunta cámara funera-
ria. El deterioro de los jero-
glíficos murales contribuyó
a mantener el misterio que

96

VIAJES TRANS-
MUNDI? QUIXERA
RESERVAR DOUS BI-
LETES PRA O PRO-
XIMO VOÔ DO CAIRO
... CONDO?
SÍ, SÍ... PERFECTO...

FIN

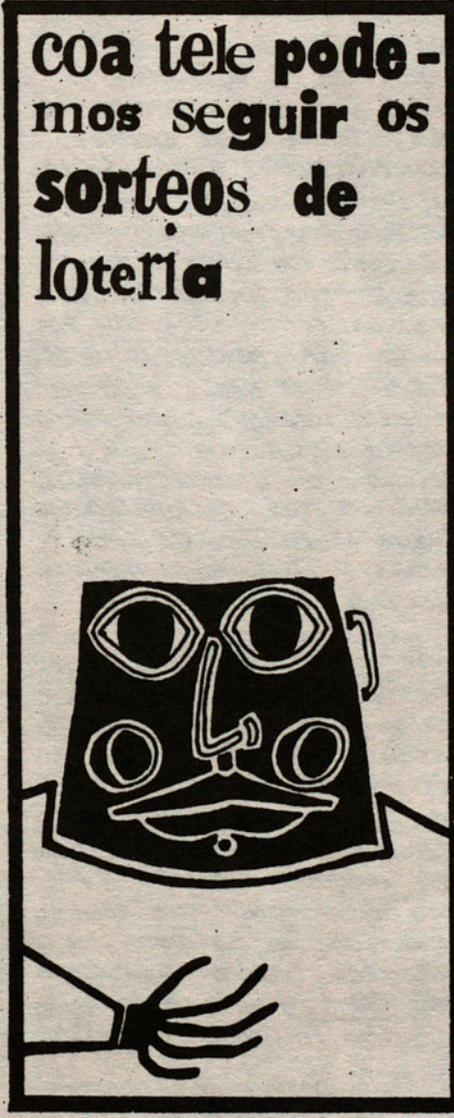

hai que
ver como
avanza a
ciencia

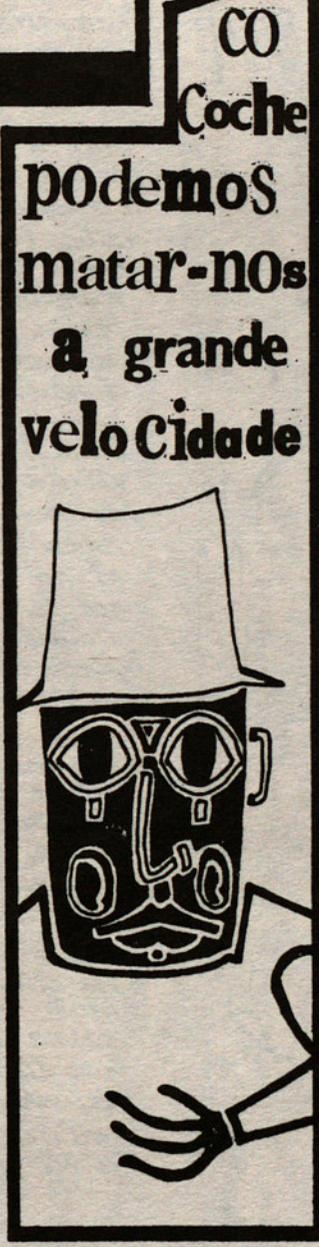

co vídeo temos o
cine na casa

avan-
zamos tanto

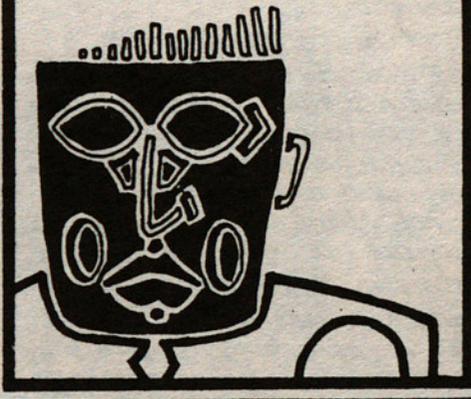

coa tele pode-
mos seguir os
sorteos de
loteria

co
Coche

podemos
matar-nos
a grande
velocidade

que hoxe mexan
por nós e man-
damos analizar
a orina

luis pereiro

a o u t r a i m a x e

Soemos pensar en Voltaire como home nacionalista e tolerante, como home de luces, cando non, como sucede no meu caso, despois de ter escrito unha longa novela na que o personaxe se pasa a vida, sen tacto e recordando, nun sillón estilo Voltaire, como un home que soubo elixir un belo e confortábel mo- ble, enchendo-o sabidamente de improvisados aditamentos que lle permitiron (ou é a imaxe que un se fai), practicamente instalarse con todo o necesario para producir unha das obras filosóficas, tea- trais, poéticas máis importantes do seu tempo.

Mais a curiosidade, e douz libros, ou direi mellor un li- bro de Juan Benet, A inspiración e o estilo, e un libelo, Contra os france- ses, cuxo autor sospeito que sexa na- da menos que o novo ensaista e edi- tor español Manuel Anoyro Stephens, resultaronme de grande utilida- de. O primeiro destes textos, polos seus agudos e intelixentes arbitra- riedades e caprichos; o segundo, pola súa ira demolebramente sus- tificada, a o penetrar nun aspec- to da personalidade do "tolerante", presentando máis ben como todo o contrario, e até poderíamos dixer que como ditador e inquisidor no mundo cultural francés do século XVIII.

Corneille, Racine, Molière. ... Século XVII... Le grand siècle. Si pero poderían compararse os resulta- dos destes autores cos dos seus prede- cesores inmediatos ou contemporáneos de España, Inglaterra ou Italia? De entrada, Juan Benet, en A ins- piración e o estilo, inopeza-se coa re- gra, a norma, o metro ou uso imposto, cando non coa interrogación francesa que lle resulta tan semellante a unha carreira de obstáculos...

Eh quai ne vois-tu pas du tout ce qu'on fait pour elle? O exemplo é de Racine (Ifigenia, IV. I.). Pero ademais eu- lia o gosto, é dixer o bon gusto, é dixer ese conxunto de temas, senti- mentos, actitudes, e reaccións que

si podían presentarse ante o públi- co, para que este, ao remate, non tive- ra nen sequer que dar-se o traballo de extrair un ensino. Todo formaba parte da receta. E a receta viña desde moi arriba, non podendo-se lle agregar novidade algunha, sen- timento feitor algun, (pensemos no teatro de Shakespeare), vida algun- ha desa que si existe e que pode- mos ver pola rúa. Mais a escravi- tude do alexandrino (si, tamén) dos actores, nunha noite de teatro en La comédie Française, de París. To- do estaba pola banda da galan- tería, do decidido bon gusto, e da preciosidade que prepara ou empa- ra xa do mundo de As preciosas ridículas.

Voltaire, grande admira- dor de todo isto, toma o relevo no século XVIII. Pero viu (pola súa obrigada partida a Inglaterra) e cubiu (aínda que nunca aprendeu ben o inglés). Tratou de brillar, primeiro con estrepitos e inmediato fracaso, na pura e simple emula- ción dos xéneros poéticos máis tradi- cionais. Abandonou con citar a súa Enriada, cuxo heroe é Enrique IV de Francia, algo así como a Eneida de Virxilio, aínda que carente, a dixer do noso libelo, "de poeta e de rei para tan alto intento". Outro fracaso, na carreira deste home que figu- rou sempre como de grande popula- ridade entre os seus contemporáneos foron as súas tentativas de imitar a Shakespeare. Intentou-no moitas veces, alterando títulos e escenas, axeitando-as á razón e ao bon gusto. Talvez deste xeito... Mais tampouco. Por fin intentou Voltaire introducir no seu teatro ao fantasma de Hamlet, facendo caso omiso de que aquilo ía contra da razón e até contra do razoábel. En fin nunca se sabe... Foi outra desfeita e, aínda que anos máis tarde volvería a xogar co fan- toasma, o público seguiu sin respos- ton-lle, e iso que xa obtivera un triunfo, daquela bastante excepcio- nal, co seu Zaire, que non foi outra cousa que unha imitación de Otelo.

Inglaterra non parece serlle axudado moito co teatro,

e máis adiante poderemos ver até que punto se encarrizou Vol- taire co autor que tanto tratou de emular, cando este comezou a triunfar en... nada menos que en París. En tro- ques, a mesma Inglaterra si parece- ton-lle sido moi útil no éxito das súas tan célebres Cartas filosóficas. A súa permanencia nese país permiti- lina lle achegar-se a Bayle, a Newton e sobre todo a Locke, a quen precisa- mente vulgarizou e nada máis impor- tantes famosas cartas. Outro libro impor- tante, esta vez de Pope, Ensaio sobre o home, servíulle para o seu Discours en vers sur l'homme, que tivo 60 edicións en 50 anos, cun título a- penas alterado. E é que Francia da- minaba non só no mundo da políti- ca e das finanzas; dominaba tamén no mundo da cultura, desde que Luis XIV, axudado polo seu ministro Colbert, e por dous homes máis, de- bur, na arte, e Boileau, nas letras, ercheno todo de regras e preceitos. Lebrun acompañaba os seus estatu- tos con debuxitos ilustrativos. E ao igual que la Notre en Versailles ou nos seus xardíns convertidos en xeo- metría, lograron un enorme decora- do de bombonería, no que todo era forma e nada fondo, e no que todo non era máis do que un enorme esce- nario ante o cal se inclinou tamén o ambicioso Voltaire.

O seu desprecio polo tea- tro español até Calderón, polo Inglés (que tanto tratou de emular sen logra- lo) e polo italiano, non lle impediron recorrer que Corneille e moitos máis (e ningún tanto como Lessage), bebe- ran insaciabelmente nestas fontes: "Ningun escritor español traduciu nen imitou a ningún autor francés até o reinado de Felipe V; nós, pola contra, desde o tempo de Luis XIII e de Luis XIV tomamos dos españois máis de catro- centas composicións dramáticas". O caso de Lessage é máis grave pois nen si- quer alterou os títulos no seu Guzman de Alfarache ou no seu Estebanille Gonzalez. E en canto a o seu Gil Blas de Santillana, saqueou tanto a novela picaresca española que o propio Voltaire dixo que se trataba sen dúbida dun exemplar perdido do libro de Solís.

Pero até aquí a súa

tolerante tolerancia. E un pouquiños máis, talvez, cando un estrofarónio personaxe francés da súa época, de nome Duncis, namorou de Shakespeare até o delirio de autorizarse a ser o seu traductor sen coñecer o inglés aínda que xustificando-o todo polo feito de construír-lle unha estatua ao dramaturgo no seu xar- din, onde en calquera momento e por calquer capricho era obxecto de paganas celebracións en fran- cés, por suposto. Voltaire desprezia- ba a Duncis e deste tamaño es- taban ben os cousas, sobre todo tratándose de obras pesadamente mal traducidas, con escenas am- putadas en nome do "bon gusto" a pesar de tanta idolatría cada pezo, ao caer o telón, estaba xa condimentada e podada como para que rei, corte e público en xeral, extraisen unha clara lição mo- ral.

Feliz, Voltaire, até que a Shakespeare lle chegou un mer- cado traductor, de nome Letourneau, cuxa habilidade consistiu en deducir lle as súas traducións ao propio rei, para atalo así de mans e suprimir lle tanto bon gusto. Voltaire, o tole- rante, foi presa de pánico, roubábanlle a escena. E roubábanlle un inglés (que polo que nos dicira nos súas obras ben ruído ser español, aquí se lle escapou a Voltaire a esencia caracterizadora e diferen- ciadora do teatro dun Lope de Vega e do de Shakespeare). "O apóstol da tolerancia", como o chama o libelo a que me referín, fixo gala daquela de aquel grand'espírito práctico que foi en realidade o que o caracterizou e que terminou fac- rdo del un enriquecido comer- ciante de relaxios suízos, con xiras e até con tentativas de conquistar dun mercado en España...

O acto de dumes e a infamia produciron-se nada menos que na Academia Francesa, e en sesión pública, cando D'Alembert deu lectura ao texto concebido por un home que xactou tanto de grandes luces, entendimento, aberto e dun natural predispo- nibilidade ao ben alleo:

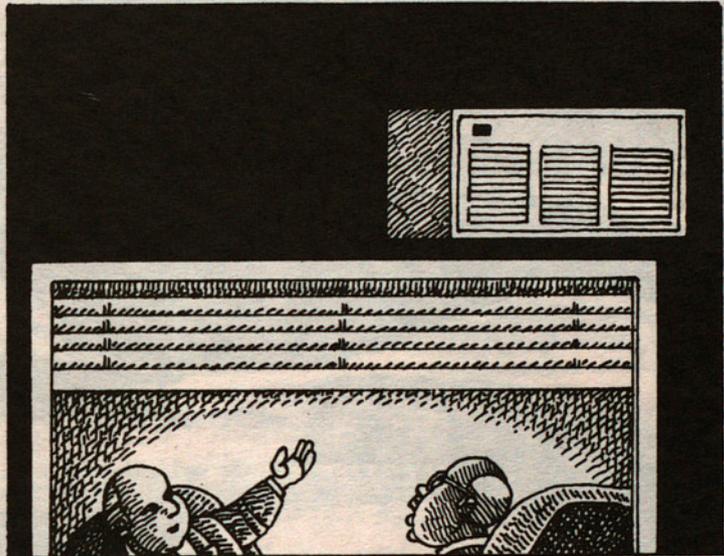
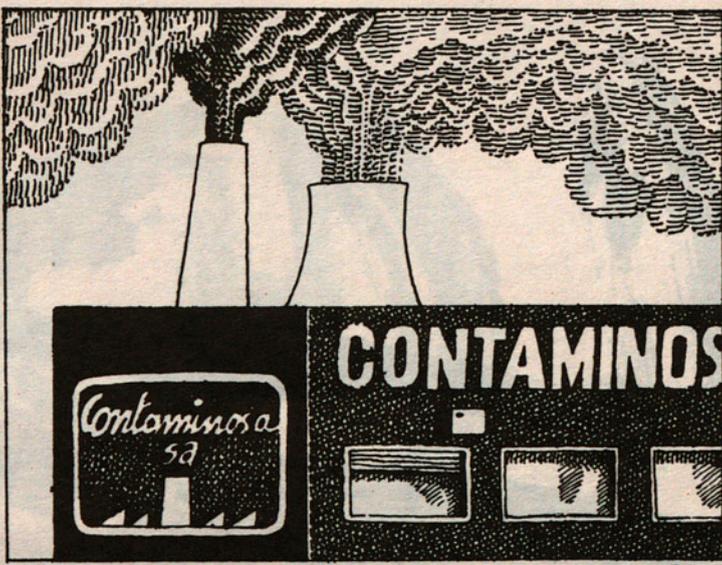
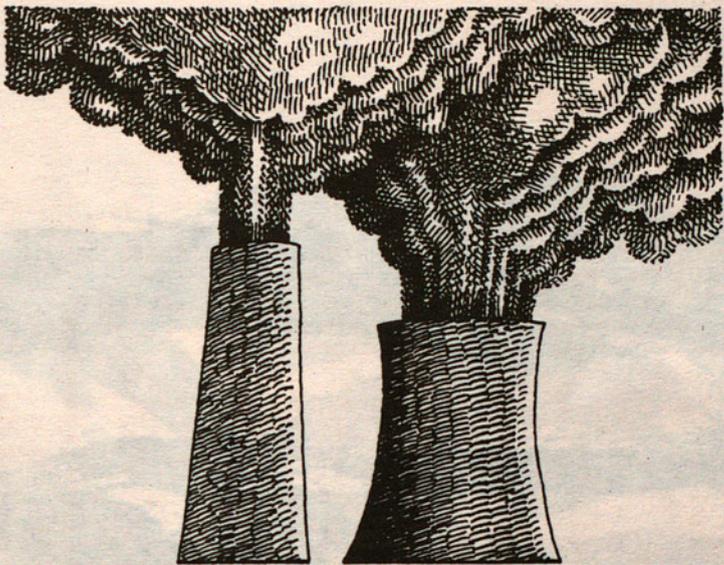
d e voltaire.

Shakespeare - escribiu Voltaire, e leu no seu nome, D'Alembert - era selva xe, tan baixo, tan desenfrenado, tan absurdo... tiña chispas de xénio (as cursivas son do autor desta nota). Si, señores, nese caos escuro, composto de crimes e bufonías, de hercismo e de torpeza, de charlatanería de mercado e de grandes intereses atopar-se rasgos naturais e chocantes. Así era, máis ou menos, como a traxédia era tratada en España de Felipe II, en vida de Shakespeare. Vostedes saben que naquel entón o espírito de España dominaba en Europa e en Italia... Os seus contos potáicos e aínda máis os seus predeseñores fixeron da escena española un monstro que gostase ao popular... E por que non tería feito Shakespeare coas súas "chispas" de xéni o mesmo, en Inglaterra agora sobre todo que se lle estaba a traducir tan ben ao francés. Claro que o tempo xa falou e xa inclinou a balanza, pero o asunto non deixa de ter interés cando nos decatemos de que non todo, no que a Voltaire se refire, quedou amarrado polo tempo.

O seu discurso, lido por D'Alembert, e destinado a cerrar-lle máis do que abrir os ollos ao rei, non estaba tan calculado como os seus relóxios suízos? A vellez viruetas, diremos, para non sermos tan videntes coas luces de Voltaire. En Fresney, ao pé da fronteira suíza, onde se retinou un bo tempo, construíronse nada menos que á fabricación de relóxios... suízos. Os dous primeiros foron obsequiados ao rei e ao defín, e levaban sendos retratos de esmalte. O terceiro, foi dar ao ben calculado mercado español e pola porta grande, nada menos. Caiu, en forma de lanzamento, en mans do Conde de Branda, "por ser o xenial e valiente político que contou as unllas e limou os dentes ao monstro da Inquisición". Bon, digamos que Voltaire estivo excesivamente tolerante na súa apreciación de tan ilustre personaxe. Ou de tan bon sócio en España.

colaboracion especial de bryce echenyque.

IXA TEM POLUCIÓNS NOCTURNAS!

XMAR1985

a ameisha

FACAL

0111100

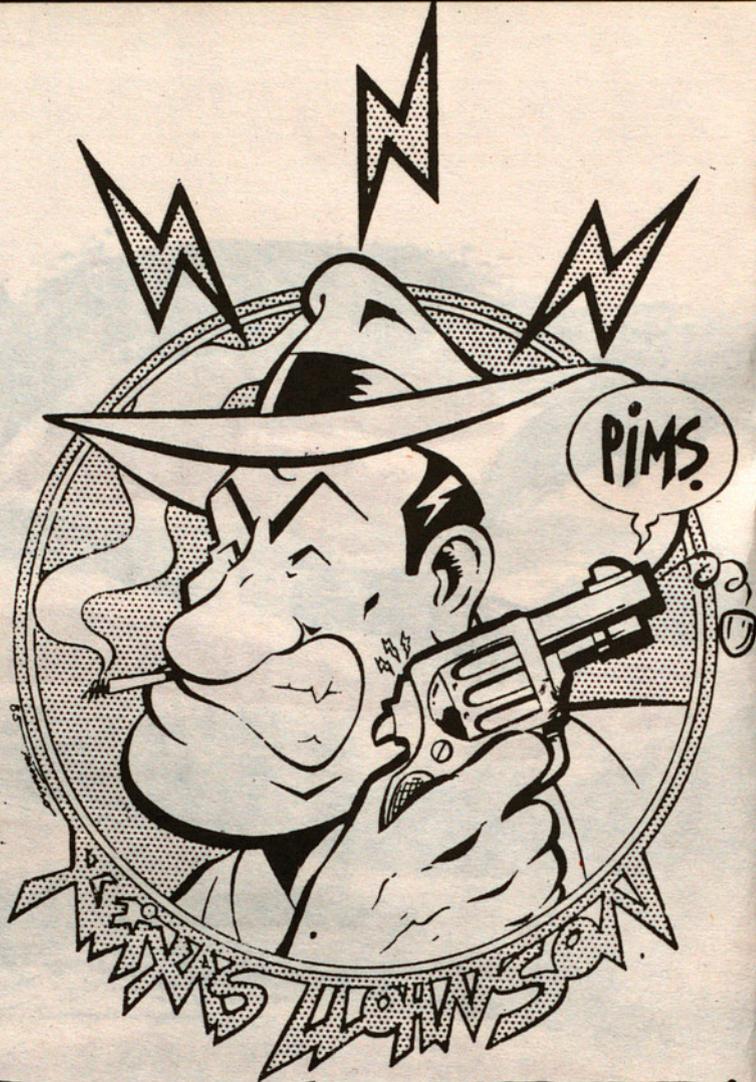
a amixa carofónica

o fanssine de oxi-dente

saída aos seus clientes

DESXANDOLLES UNHA AGRADABLE
LESTURA DESTE PARASIMPATICO
FANSSINE.

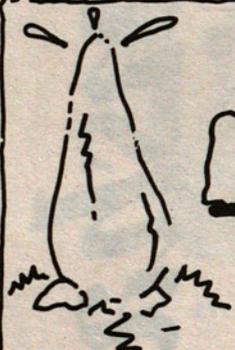
apartado 116 carballo
A CORUÑA

Calvo®

Atún Claro en aceite

CARBALLO - A CORUÑA

Tasca A PEDRA

RÚA DO MORREO

CARBALLO

adega A LAREIRA

RÚA JOSE ANTONIO

CARBALLO

SILFO PUB

ROSALÍA DE CASTRO

CARBALLO

LIBRERIA Genfasio

CULTURA PASTI PASTUPRIMO

CARBALLO

PIASTICO DISCOS

"AS BOAS VIBRACIONS"

GENERALISSIMO, 24-1º CARBALLO

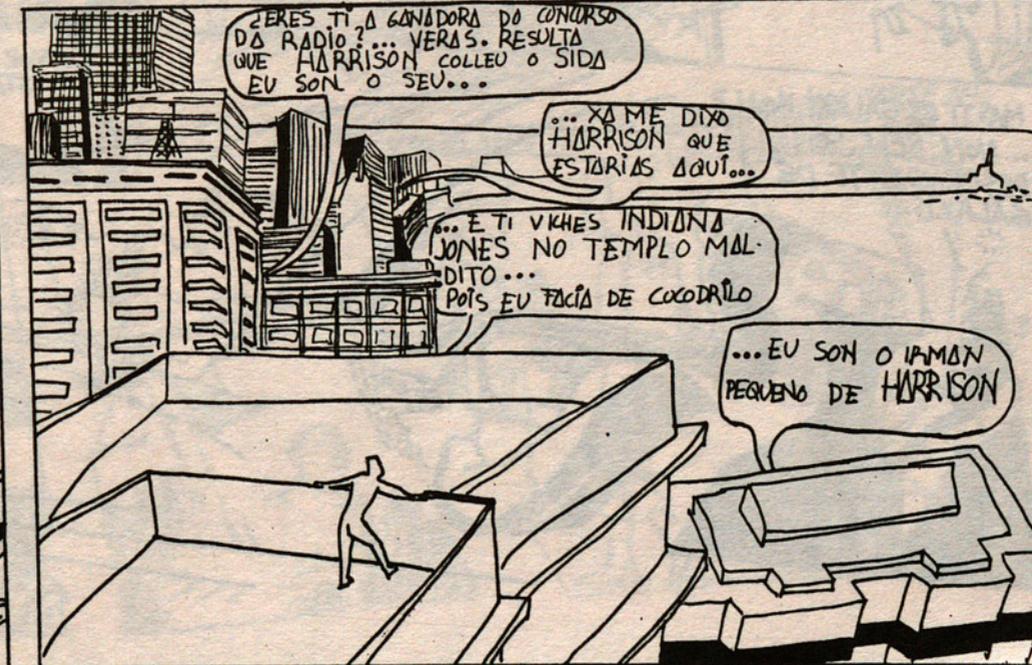
LIBRERIA BRANAS

GRAN VÍA, 79
CARBALLO

É AGORA ATENÇÃO
MOZAS! O NOSSO
PROGRAMA:

AS ESTRELAS MAIS CERCA

PRESENTA UN CONCURSO MUI ESPECIAL, NENAS: TEDES QUE ADIVIÑAR UN NUMERO
DE TELEFONO QUE ESTA FORMADO POR ESTAS CIFRAS 1344579. A
PRIMEIRA QUE CHAME O NUMERO CORRECTO TERA COMO PREMIO UNHA TARDE
DE UNHA NOITE CON T HARRISON FORD!... XA PODEDES EMPEZAR RECORDADE
QUE O TELEFONO DE HARRISON FORMOSE CAS CIFRAS 1344579

RETORNO A NOLIA

PART I

NOTAS e desenhos Carlos Schar

"NOLIA É A CAPITAL DO KOM-FIM, NO EXTREMO OCIDENTAL DO IMPÉRIO, SOMETIDA NO 936 POR EL-MARECHAL ZISKO KANKRO, REMATANDO ASSÍ A ANEXIÃO DE GALAKIA. DESDE HÁ LUS ANOS VEN MEDRANDO UN MOVIMENTO INSURRECCIONAL..."

ESTRECHES ALGUNHA VEZ EN NOLIA... NO KOM-FIM?

NON...

Carlos Schar 1

... LEMBRO BRADIAN... NOLIA É SÍMBOLO DA NOSSA LIBERTADE..."

... ÉMOS LIBERAR NOLIA E FAZER DE GALAKIA UNHA TERRA LIVRE!..."

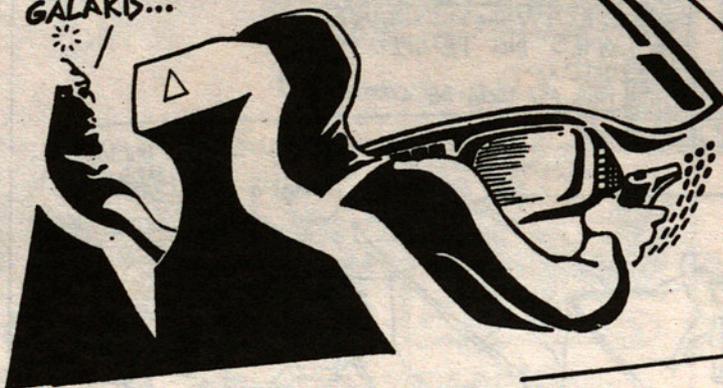

... ALGÚN DÍA TES DE UNIRTE A MOVIDA INSURRECCIONAL!"

... POR ESO ELEXIRONTE PARA ESTA MISIÓN, SUPONHO...?

MÁSTI ES GALAKI, NON?
... NON.. BEN.. SON.. DESCENDENTE DE GALAKIS...

Carlos Schar 2

... BEN, SI... TAMÉN VOU VOLUNTARIO

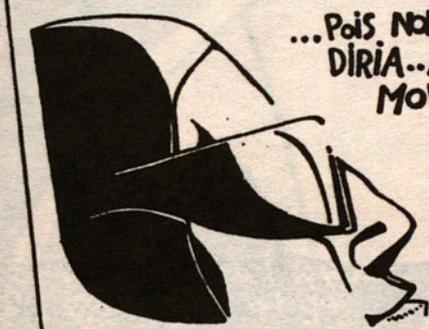

TIÑAS GANA DE COÑECER A TERRA DOS TEUS ANTERGOS! BEN... NON É MAL MOMENTO...

Calrossilva 3.

... Pois NON SEI QUE CHE DIRIA.. AS COUSAS ESTAN MOVIDAS ALA..!

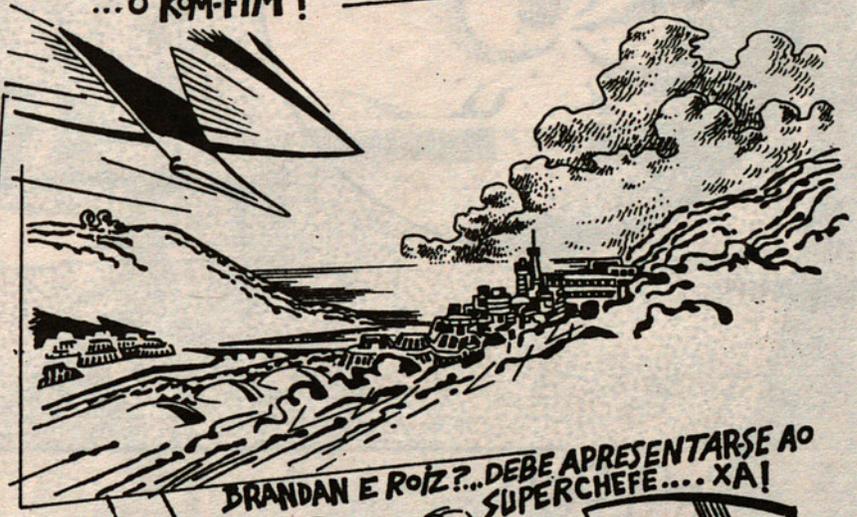
BEN SEI! ... NON IMOS PRECISAMENTE DE VACACIONS!

TEMOS NOLIA A VISTA!

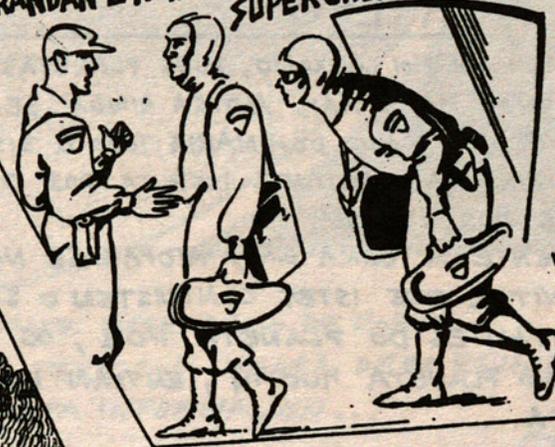
... O KOM-FIM !

BRANDAN E ROIZ?... DEBE APRESENTARSE AO SUPERCHefe.... XA!

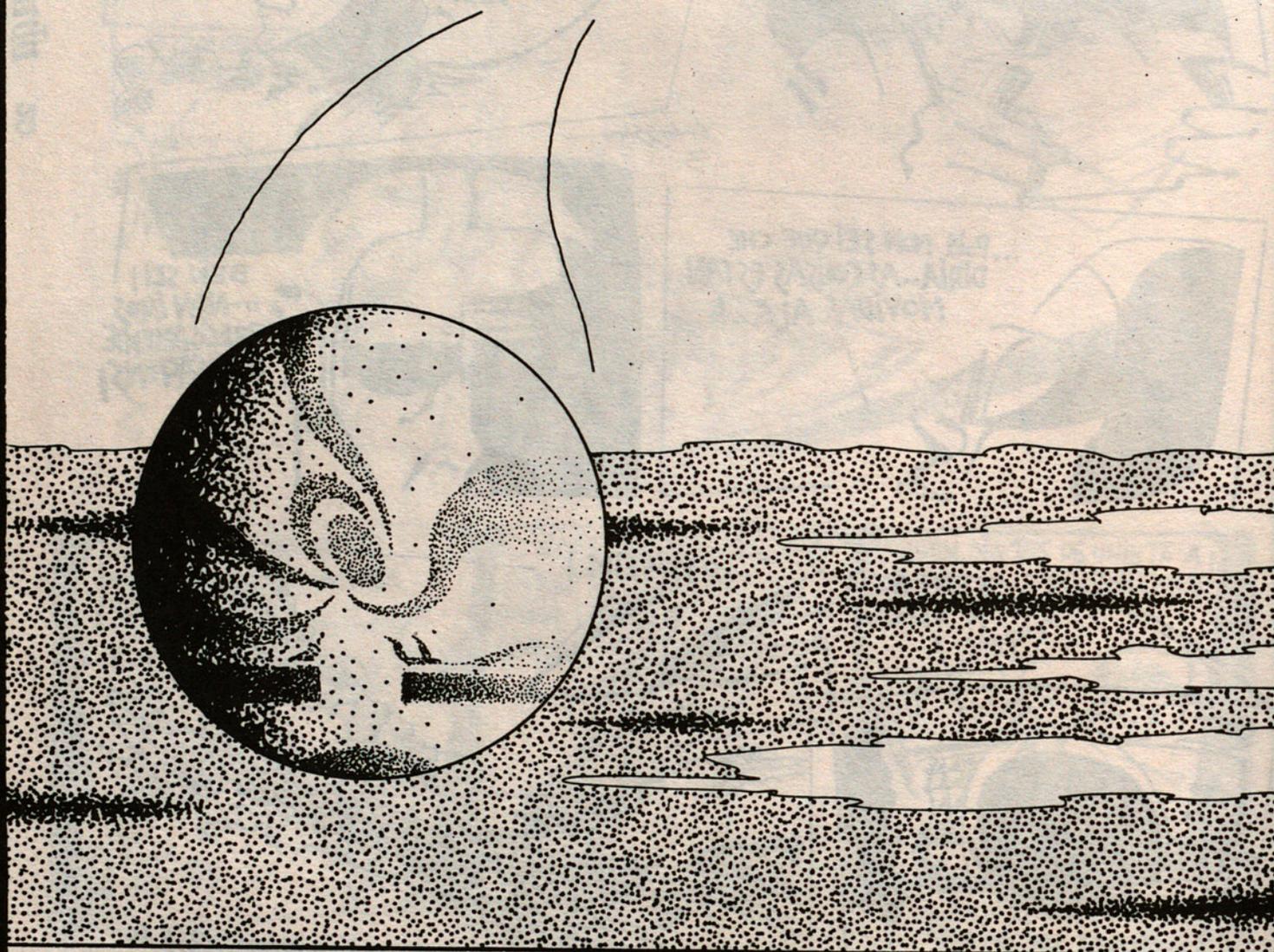
BELAS!

Calrossilva 4.

A MAVE DO NOSO HEROE DESTREGA CARA O PLANETA POD. ¿CONSEGUIRA CHEGAR SAN E A SALVO CO ENIS NO SEU PODER? ¿INTENTARAN OS SHUOHYS O DIAMANTE DA DISCORDIA E ISTO AMIGOS XA FORMA PARTE DOUTRA HISTORIA...

EPILÓGØ

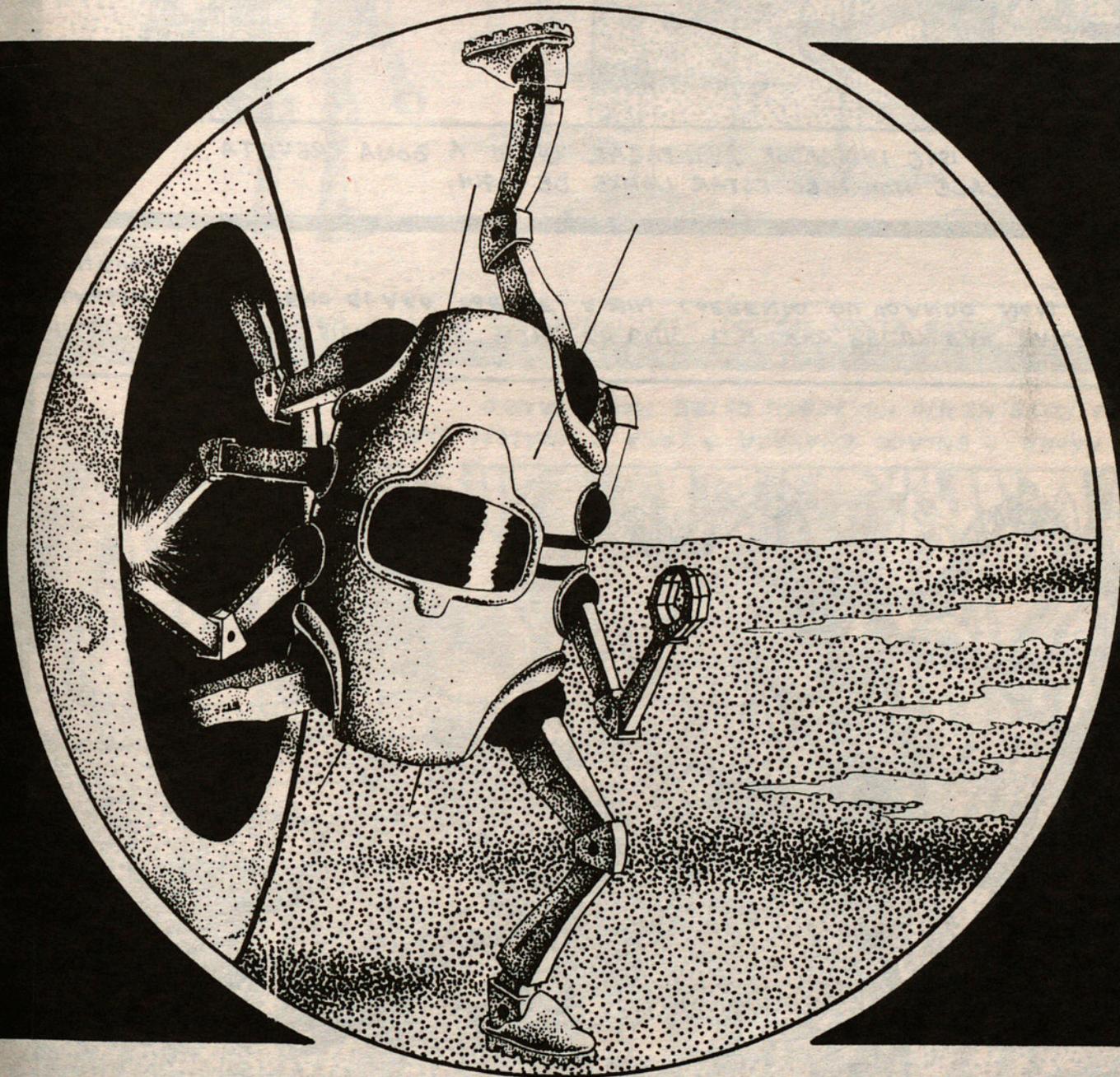
PROLOGØ

ARREDOR DUN SOL MOI LONXANO, DOUS PLANETAS MANTENEN UNHA ANTIGA RIVALIDADE DERIVADA DUNHA LENDA MOITO MAIS ANTIGA AINDA. SEGUNDO ISA LENDA, A RAZA QUE TIVASE NO SEU PODER A PEDRA ENIS DOMINARIA TODO O SISTEMA SOLAR E UN DIA SERIA DONO DO UNIVERSO. ISTO ORIXINOU A CONSTANTE DISPUTA DOS GOBERNANTES ANSIOSOS DE PODER QUE REXIAN OS DESTIÑOS DOS POBOS.

ACTUALMENTE A PEDRA ENIS ATOPABASE NAS MANS DOS SHLOHYS DO PLANETA HLOH4. PARA EVITAR QUE ISTES CONQUISTEN O SISTEMA SOLAR E LOGO TODO O UNIVERSO, OS HABITANTES DO PLANETA POD, OS SPODS, NESA NAVE QUE ACABA DE TOMAR TERRA NO PLANETA HUOH4, ENVIAN UN AXENTE ESPECIAL PARA QUE RECUPERE A PEDRA...

... É NIS ...

BEN, MISIÓU COMPREIDA, AGORA A QUELUTAR MOTORES, DESPEGAR E A CASINIA VOANDO. XA PODEN OS SHUOHYS VOTARME UN GALGO...
? SEGURO QUE A AVENTURA CHEGOU O SEU...

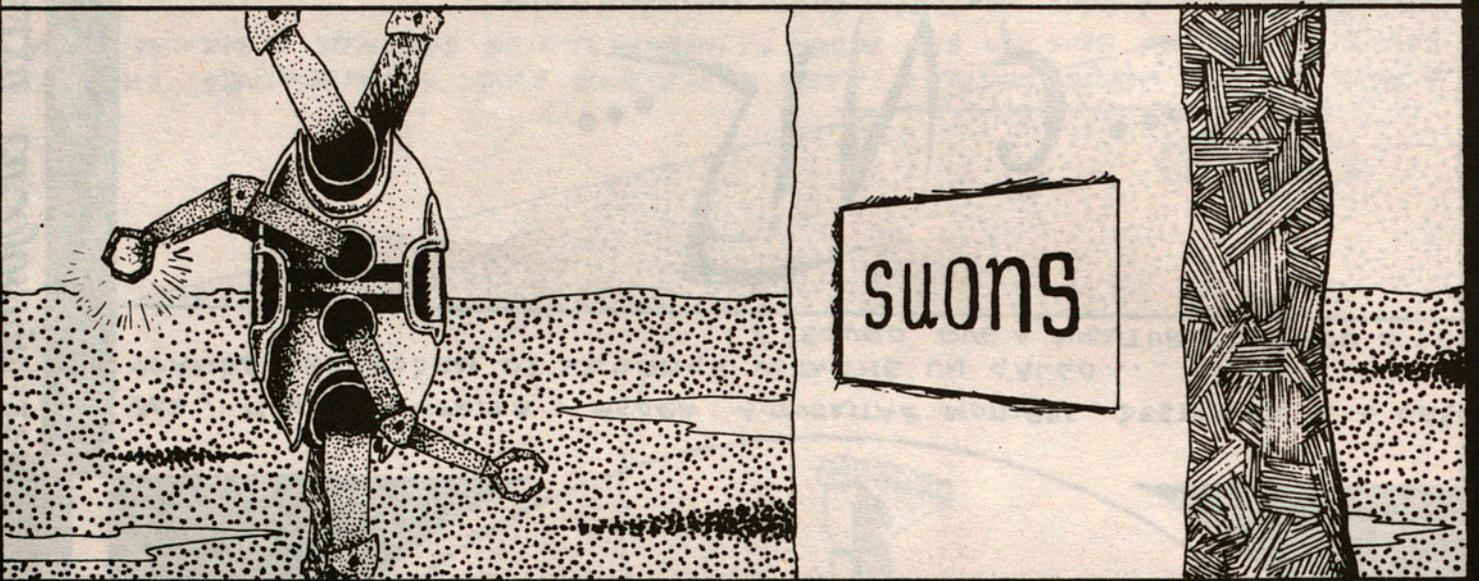

... E ISE AXENTE SON EU, SI, O QUE DESCENDE DA NAVE DISFRAZADO DE ROBOT. ISTE DISFRAZ É A MIÑA ÚNICA DEFENSA ANTE OS PERIGROS. AGORA DEBO REUNIRME CON ALGUEN QUE ME ESPERA PARA DARME CERTA INFORMACION...

1

Andrés 18.7.85

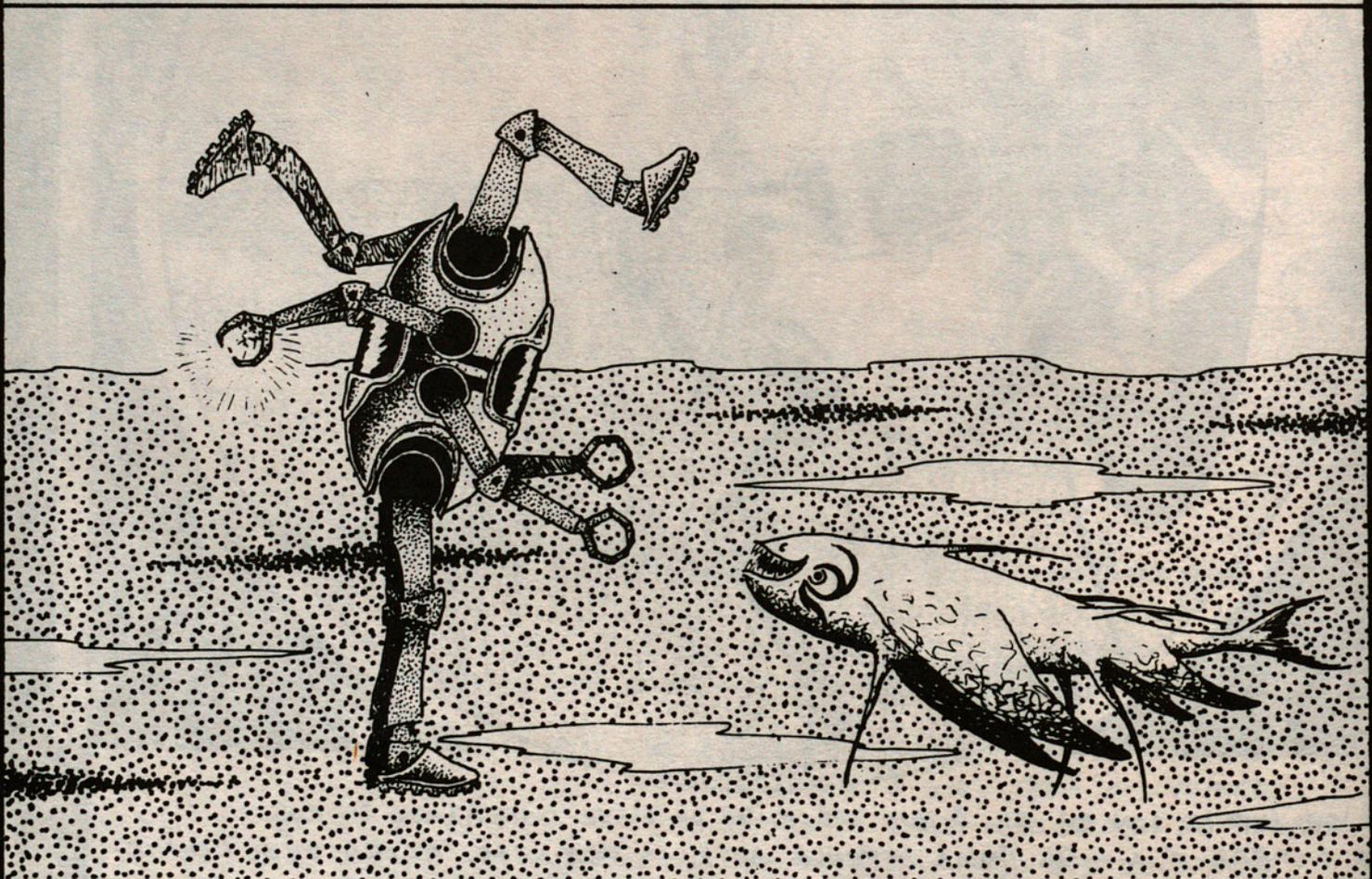
EU FIN , AGORA QUE LE DIN ESQUINAZO E XA QUE ESTOU TAN PERTO DA NAVE TOMAREI UN RESPIRO . XA NON FAI FALLA COERER .

BEN ! BEN ! . SEGUN ISTE INDICADOR , VIN PARAR XUSTO A ZONA PREVISTA . O AXENTE DE ENLACE NON DEBE ESTAR LONXE DE AQUI .

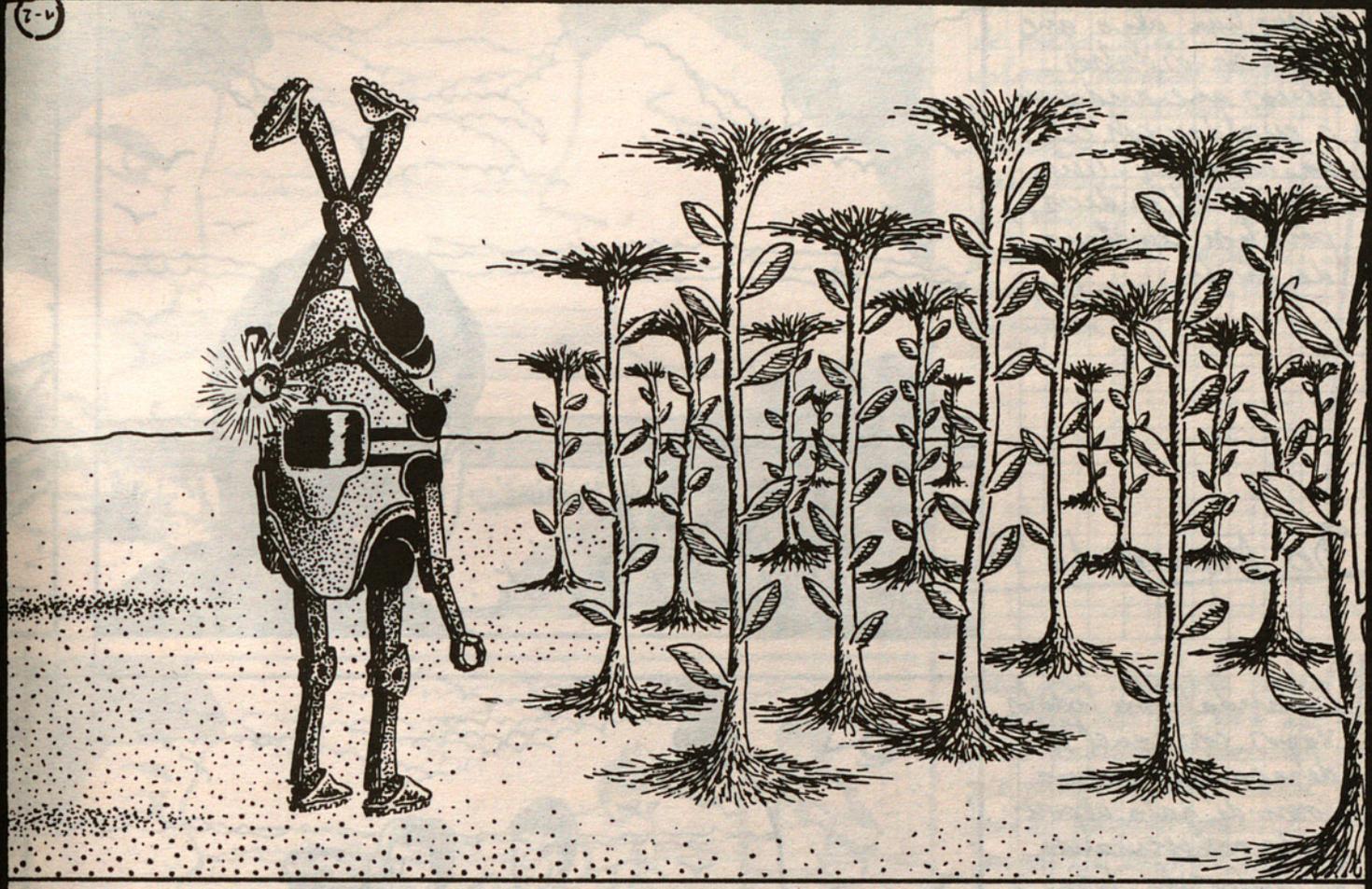
Anche 20-7-95

HALBITA SEA , ISE BICHO RARO VIHE CO ENIS E QUERO RECUPERAR PARA O SEU PLANETA , PERO TENO CLARO PORQUE A MIN COERENDO OU VOANDO NON ME PILLA NINGUEN .

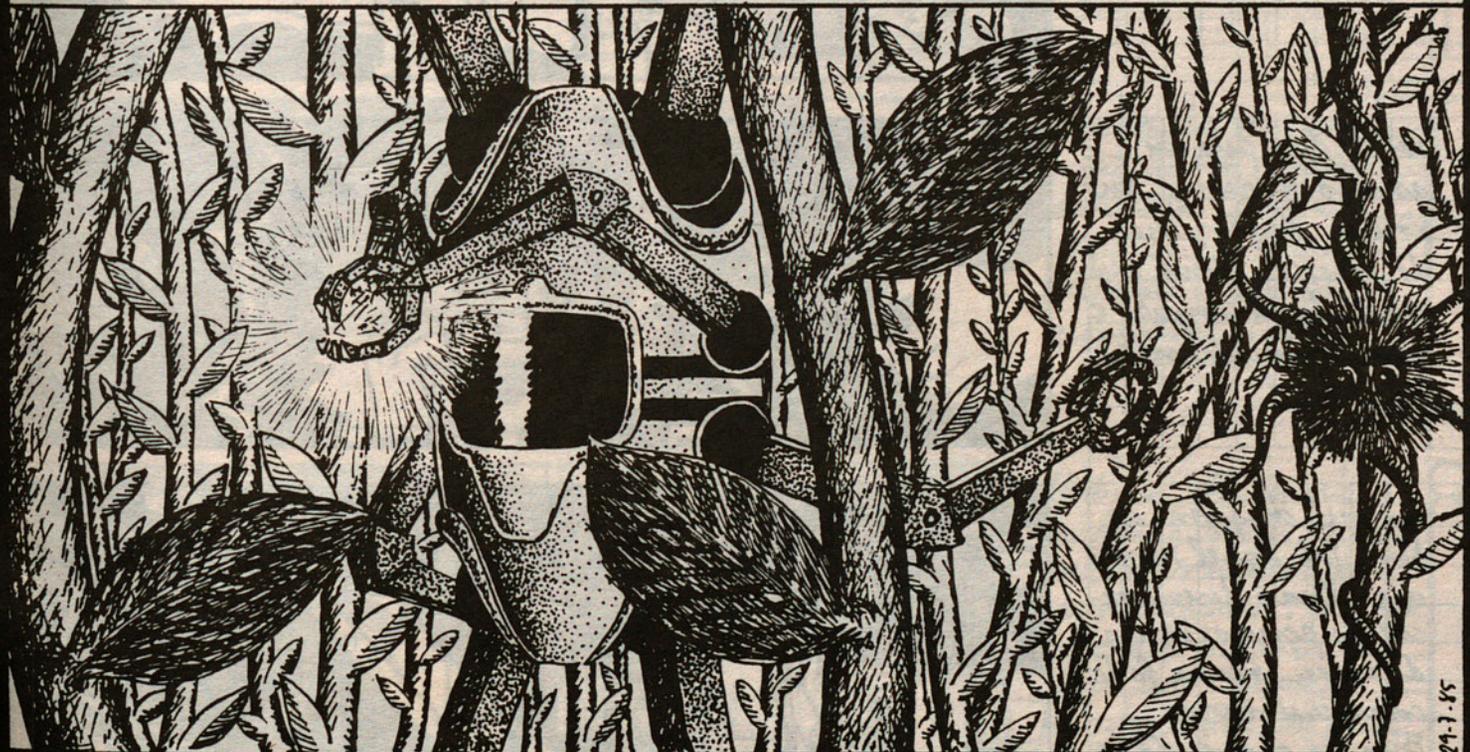
CLARO QUE PARA ORIENTARSE BEN NON HAI NADA COMO PREGUNTAR OS NATIVOS .

1-2

BEN, SEGUNDO O INDIXENA O LUGAR QUE BUSCO ESTA DETRAS DESTA BOSQUE.

BEN, AGORA O ENLACE CHAHARA A CASA E DIRALES QUE VOU CARA ALA CO ENIS.
MUNDO RECIBIMENTO ME DEBEN ESTAR PREPARANDO.

ISTA MALDITA VEJETACION FAISE CADA VEZ MAIS ESPESA, SO FALTARIA PERDERME E CAMIÑAR EN CIRCULO...

Andrés 29-7-85

O novo tíno algo que
 lles dicir ó outros
 nenos que andaban
 a enredar con el
 na beiramar. Tíno
 algo que lles dicir,
 pero non remataba
 de dicilo.

"Os Arquiros do Tramo" de Rafael Diez

Esbanda llaiba todos
 xogos con aquel seu
 desacougo, mesmo
 como de gato alpoi-
 zado por veciñanza
 de tuborada. Era
 un raro rebelde e
 seu, con si petos
 enleiros.

Sacou dun peto un
 asubio novito e pi-
 xore a diñar des-
 de coraxe. Non o quis
 emprestar a ningún e
 gardouno outra volta
 no peto.

Seu pai chegara de
 Nova York aquel mesmo
 día. Vira o desembar-
 car no peirao. Viciño
 de carón. A cara forte
 como unha pira.
 Branco e grande o
 dentado. Eus ollos,
 afentos a longanias
 e grandes rumbos,
 ningunha fachenda.

Por veces poñía cara
 de malo, deso como
 estaba daquel orgullo
 que non certaba a
 deixar ceibe. Ata lle
 sabución a outro,
 así nun prunto. A lle
 brincar na cara, o
 lampo dunha intima
 fogueteira.

Seu pai chegara aquel
 mesmo día de Nova York
 e os demais nenos non
 lle preguntaban nada,
 nin lle facían mais
 mimo e respeto que
 outros días. Quixos
 por iso, a quen el
 coidaba que cababa
 adrede.

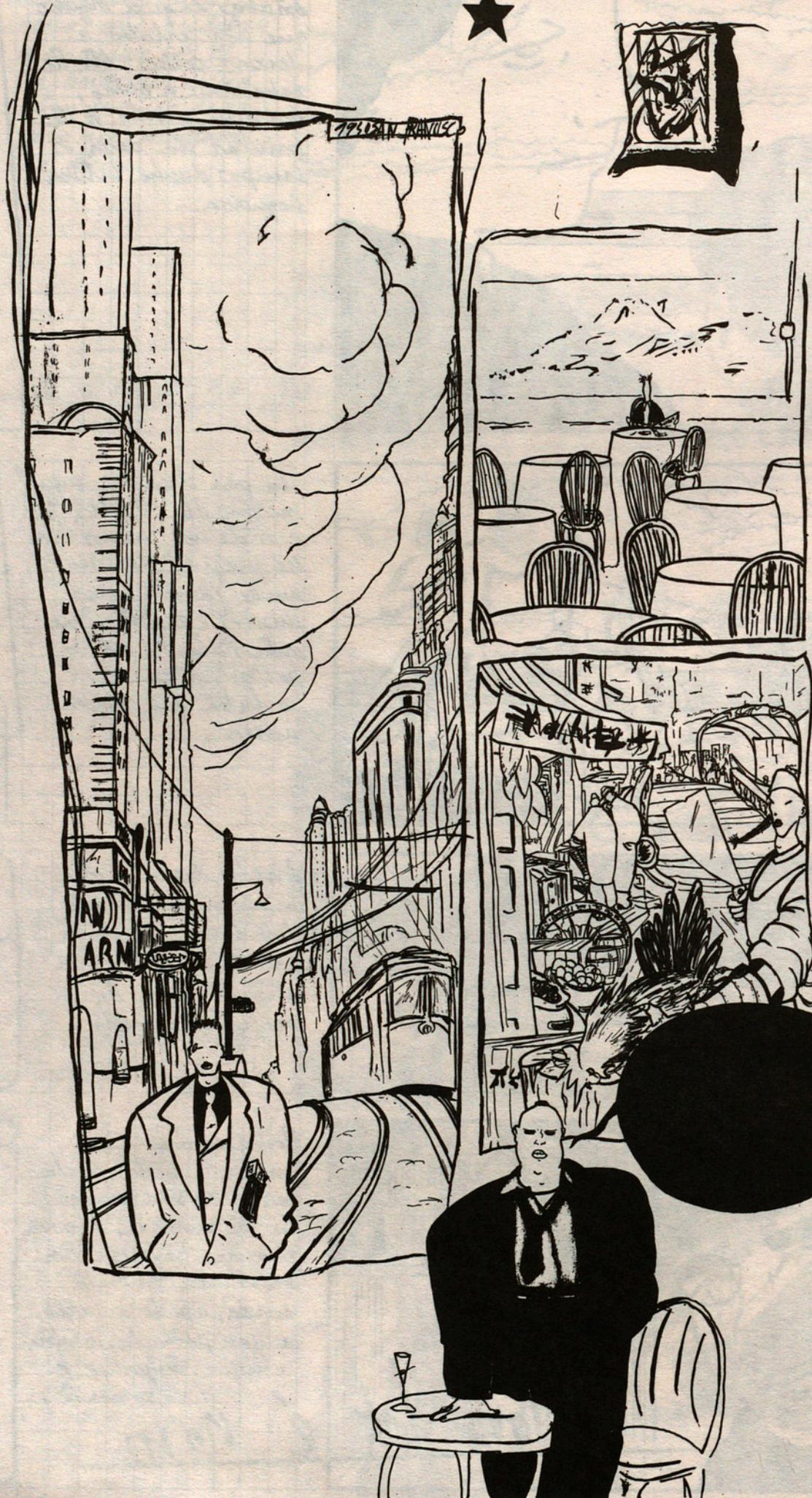

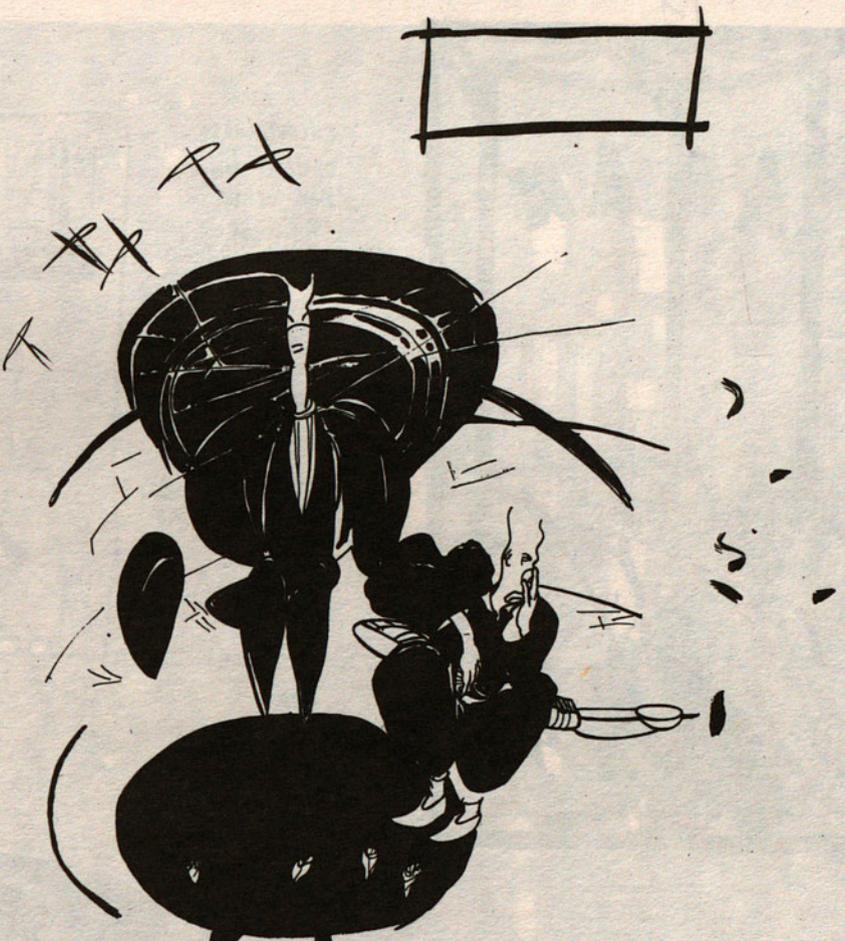
Areda dos seus ollos
 bulia unha sorriso
 dubidosa, unguen
 sabe se mala ou su-
 plicante. Mais non lle
 preguntaron nada.

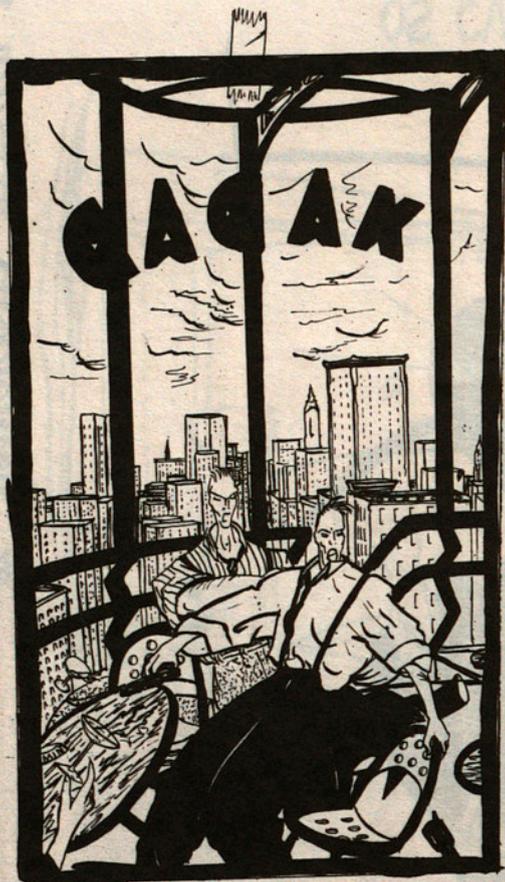

Houbo un intre en que
 andou a rentes de cho-
 rar e as súas lagoas
 dispararíase. Pero non
 chorou. Erguese con
 mais cara de malo
 aínda, o peito en arco,
 a man pechada, o labio
 a tremar. Erguese e
 dixo somente:
 Nova York é novo

2021902 2021902 2021902

ENCONTRABASE
 DEITADO MN
 MAR VERDE
 DE HERVAS,
 DYN
 BURATO
 NEGRO NA
 SIEN
 SAIA A
 SERPENTE
 DOS DIAS
 PERDIDOS
 QUE DE
 MEZCLABAN
 COA
 TERRA
 HUMEDA
 DA
 NOITE.
 TODO
 CORPO
 TEMBLABA
 BAIXO OS
 GOLPES
 QUE VNH
 DATA
 DE
 CARNEIRO
 DABA
 NO
 BAIXO
 VIENTRE
 DO
 DURANTE.

A 5

LA R GAZZA

dil

MELE

THORRE

CONCELLO DE CARBALLO		Delegación de Cultura
----------------------------	---	-----------------------------